

KAPITOLA JEDNA

Prázdné klece

Tu malou ohavnost chytím, i kdyby mě to mělo stát život.

Odfouknu si pramen vlasů z čela, znovu se přikrčím a seřídím mechanismus pasti. Pokácet vrbu, ořezat větve, natřít dřevo a vyrobít klece mi včera trvalo celé hodiny. A sehnat víno. Další hodiny mi pak zabralo přečíst všechny svazky o šotcích ve Věži chasseurů. Šotci dávají přednost vrbové míze před jinými druhy – asi kvůli její sladké vůni – a navzdory svému drsnému vzhledu si potrpí na krásné věcičky.

Proto ty malované klece a lahve vína.

Když jsem dnes ráno zapřáhla vozík za koně a všechno na něj naložila, Jean Luc se na mě díval, jako bych se zbláznila.

Možná má pravdu.

Rozhodně jsem si představovala, že život lovce – *lovkyně* – bude poněkud zajímavější než krčit se v blátivém příkopu, potit se ve špatně padnoucí uniformě a chlastem odlákávat z pole nedůtklivé skřety.

Bohužel jsem špatně odhadla rozměry a lahve vína se do malovaných klecí nevešly, což mě přimělo na statku všechny ty pasti rozebrat. Smích chasseurů mi ještě pořád zvoní v uších. Bylo jim jedno, že jsem se pracně naučila používat kladivo a hřebíky a že jsem si přitom zranila palec. Nezajímalo je ani to, že zlatou barvu jsem koupila za vlastní peníze. Ne, viděli jen moji chybu. Moje brilantní dílo se

proměnilo u našich nohou ve dříví na podpal. Ačkoli se mi Jean Luc spěšně snažil pomoci znovu klece sestavit, jak nejlépe jsme uměli – a mračil se nad duchaplnými komentáři našich bratrů –, chvíli nato dorazil rozzuřený sedlák Marc. Jean jako kapitán chasseurů ho měl za úkol uklidnit a já jsem si s lovci musela poradit sama.

„To je trága.“ Frederic tyčící se nade mnou nejdřív obrátil své zářivé oči k nebi a pak se ušklíbl. Zlato v jeho kaštanových vlasech se v ranním slunci třpytilo. „I když jsou opravdu pěkné, mademoiselle Tremblayová. Jako domečky pro panenky.“

„Fredericu,“ procedila jsem skrz zuby a snažila se posbírat kousky dřeva do sukne. „Kolikrát tě mám prosit, abys mi říkal Célie? Všichni jsme si tady rovni.“

„Obávám se, že minimálně ještě jednou.“ Jeho úsměv byl tak ostřejší, že by se s ním dalo řezat sklo. „Jsi koneckonců dáma.“

Bez dalšího slova jsem se odšourala přes pole a dolů z kopce, pryč z jejich dohledu – pryč od něj, pryč od nich všech. Věděla jsem, že s někým, jako je Frederic, nemá smysl se hádat.

Jsi koneckonců dáma.

V duchu napodobím ten jeho pitomý tón, upravím zámek na poslední kleci a postavím se, abych se pokochala svým dílem. Boty mi pokrývá bláto. Špiní i dalších šest centimetrů lemu uniformy, ale přesto v hrudi ucítím záchvěv triumfu. Už to nebude trvat dlouho. Šotci v ječmeni sedláka Marca brzy ucítí vrbovou mízu a vydají se za její vůni. Až spatří víno, zareagují impulzivně – v knihách se píše, že šotci jsou impulzivní stvoření – a vlezou do klecí. Pasti sklapnou a my ta stvoření odvezeme zpátky do La Fôret des Yeux, kam patří.

V podstatě hračka. Jako ukrást děcku lízátko. Ne že bych samozřejmě něco takového dokázala provést.

Roztřeseně vydechnu, dám si ruce v bok a přikývnu trochu nadšeněji, než by bylo přirozené. Ano. To bláto a manuální práce za to rozhodně stály. Skvrny z mých šatů zmizí, a co je ještě lepší – chytím